

ler har kaldet, vor Banquier, thi dette er en Benævnelse, som vi maae fastholde. Han gaar uden videre hen og giver det til vor Banquier, og naar han saa var ganske trøstlig og sagde: jeg skal svare for vor Forvaltning i saa Henseende, saa var det endda meget rigtigt, men han har Tvivl, om han er berettiget dertil, og forelægger et Lovforslag til at faae Lov til at gjøre det (Snderrigsministeren: Nei!). Sa det bliver dog ikke anderledes. Og hvad saa Videre, hvorledes skaffer han nu Kassebeholdningen tilveie, og hvorledes kommer den tilveie? Nu har han puttet alle disse Penge, som han er forpligtet til at sørge for komme ind, i sin finantstuelle Lomme, og han bør ikke tage Noget ud deraf uden gjennem Kongerigets Assignationsvæsen, som ogsaa ligger under ham. Hvorledes kommer saa den overskydende Rest ud af hans Lomme, og hvorledes kommer den hen til en fremmed Mand? Han kan sige, at han henlægger den til en fremmed Mand, fordi han der har Sikkerhed for den, men det tale vi ikke om; vi tale kun om, at der hos den ærede Minister skal være Ansvarlighed tilstede for disse overskydende Midler, og at han ikke netop alene skal sørge for, at de i enhver Henseende blive anvendte paa den hensigtsmæssigste Maade. Jeg kan derfor for min Person ikke gaae ind paa, at der, saaledes som Sagerne nu staae, skulde være Spørgsmaal eller Tanke om, at nogen Anden skulde være ansvarlig for Kasseforvaltningen, end netop den ærede Minister. Den ærede Minister siger, at 4 Aar ikke er nogen lang Tid, men han viger tilbage fra at oplyse os om, hvad Grunden er til, at man kræver det, som han selv forlanger, og som han selv opfordrer os til at yde af et patriotisk Sind. Kan den

ærede Minister imidlertid sige os, om der, naar vi om 1 Aar komme sammen igjen, behøver at gjøres det samme Krav til vort patriotiske Sind? Den ærede Minister siger Ja! Jeg siger Nei, og jeg har været med ved Undersøgelser og Forhandlinger, der fuldkommen overtjede mig om, at det ikke behøver at gjøres. Men lad os forudsætte, at det behøves i 4 Aar; troer den ærede Minister da ikke, at der ligesaagodt i de følgende Aar som i dette vil være det samme gode Sindelag til at hjælpe Forholdene igjennem, og hvad i al Verden skulde bringe os til en Foranstaltning for længere Tid, som jeg for mit Bekommende betragter som uheldig, saavel seet fra den ene som fra den anden Side? Det forekom mig ogsaa, som den ærede Minister sagde, at det, der her forlangtes, ikke var noget Nyt, men grundede sig paa en allerede bestaaende Lov — saaledes omtrent troer jeg, han sagde —, som krævede, at vi gif ind paa denne Forholdsregel. Men dette er jo netop ikke Tilfældet, der bestaaer jo aldeles ingen Lov, som kræver, at vi gaae ind paa dette Forhold; der bestaaer en Lov, som tillader en Finantsminister for Monarchiet under visse Betingelser at benytte de forskjellige Landsdeles Midler, men kun under den Forudsætning, at de forskjellige Landsdele virkelig ville gaae ind derpaa. Ville de derimod ikke det, saa kan Meningen af Loven jo ikke have været den, at de skulle kunne tvinges dertil, og kunne de ikke tvinges dertil, ligger der jo ikke Andet i denne Lov end en Tiltale til vort patriotiske Sind om at hjælpe en Finantsminister igjennem, som er saa forlegen i alle sine Finantsoperationer, at han uden disse Midler ikke seer nogen Mulighed til at hjælpe sig igjennem.